

tauputės
biblioteka

NORA ROBERTS

Keturtoji knyga

trečioji knyga

DEVINO MAKEIDO *meilė*

svajonių knygos

Knygute.lt

Nora Roberts

DEVINO MAKEIDO MEILĒ

Romanas

Versta iš: Nora Roberts,
The Heart of Devin MacKade, Silhouette Books, an
imprint of Harlequin Books, 1996
© Nora Roberts, 1996

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Živilė Aleksienė, vertimas iš anglų kalbos, 2011
© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2012
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-499-9

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Bestselerių autorė Nora Roberts
pristato keturlogiją

Aukšti, tamsūs ir beprotiškai vyriški.
Jaudinantys kiekvienos sutiktos moters
širdį. Broliai, kuriems neįmanoma atsispirti.
Broliai Makeidai nevengia iššūkių... ir
visada jų randa. O jei vienas iš jų – meilė?

REIFO MAKEIDO sugrįžimas
Išdidusis DŽERADAS MAKEIDAS
DEVINO MAKEIDO meilė
ŠEINO MAKEIDO sutramdymas

Gero laiko su šauniaisiais broliais
Makeidais!

PROLOGAS

Devinas Makeidas buvo įsitikinęs: sulaukus dvidešimties vyrui ateina sunkus metas. Jis jau ganėtinai suaugęs atsakyti už savo veiksmus, užsidirbti pragyvenimui ar įsimylėti moterį. Bet pagal galiojančius įstatymus to nepakan-ka, kad būtum laikomas visiškai suaugusiu.

Todėl džiaugėsi, jog iki pilnametystės liko tik dvylika mėnesių.

Jis buvo trečias iš keturių brolių ir matė, kaip vyresnieji, Džeradas ir Reifas, tapo pilnamečiai, o Šeinas nedaug už jį jaunesnis. Iš tikrųjų tai Deviną niekur neskubėjo. Džiaugėsi gyvenimu, maloniai leido laisvalaikį ir metodiškai kūrė ateities planus.

Nedidelis Antietamo miestelis Merilando valstijoje nustebtų sužinojęs, kad Deviną labiau linkęs paklusti įstatymams nei juos pažeidinėti. Arba juos apeiti.

Tiesa, mokytis koledže jį privertė motina, bet jeigu jau kartą ten papulė, nusprendė pamėgti mokslus. Teisės administravimo, kriminologijos ir sociologijos disciplinos jį sužavėjo. Buvo įdomu, kaip rengiami įstatymai, kaip jie taikomi. Beveik iš pat pradžių atrodė, kad tos

knygos, tie žodžiai ir idealai tik ir laukė, kada Devinas juos atras.

Taigi viską gerai apmąstęs jis nusprendė tapti policininku.

Aišku, artimiesiems kol kas to neverta sakyti. Galima neabejoti, kad broliai jį išjuoks. Netgi Džeradas, kuris studijavo teisę ir dirba advokatu, neparodys gailestingumo. Brolis iš jo ne to tikėjosi. Devinas neabejojo, kad galėtų atsilaikyti prieš visus tris, nesvarbu, liežuviu ar kumščiais susigrumtų. Bet kol kas tai tik jo reikalas, todėl laikys liežuvį už dantų.

Devinas buvo įsitikinęs: ne visada gyvenime gauni tai, ko trokšti. Įrodymo toli ieškoti nereikėjo, jis buvo čia pat, Edės užkandinėje, kur visi keturi broliai užsuko prisikirsti greitmaisčio, prieš važiuodami į Dafo užėigą žaisti pulo. Taip, įrodymas stovėjo šalia, dėjo priešais jį lėkštę su nukainotu dienos patiekalu ir droviai raudonavo nuo draugiško Reifo erzinimo.

Mergina buvo penkių pėdų ir dviejų colių ūgio, svėrė apie šimtą svarų¹, švelni ir gležna it rožės pumpuras. Veidą, kuriame švietė di-

¹ Maždaug 157 cm ir 45 kg. (čia ir toliau – vert. pastabos)

džiulės, ramios pilkos akys, gaubė angeliškų garbanų aureolė. Nosies tik pats galiukas buvo truputį riestas. Burna – gražiausia visoje apygardoje, viršutinė lūpa išraiškingai išlenkta. Tarsi lėlės. Rankos smulkios, bet Devinas žinojo, kaip meistriškai jos sugeba žongliruoti lėkštėmis, puodeliais ir stiklinėmis.

Ant vienos rankos bevardžio piršto mergina mūvėjo žiedelį su mažulyčiu deimantu, kurį vargiai galėjai įžiūrėti žybčiojant prieš šviesą.

Jos vardas Kasandra Konor – Devinui atrodė, kad jis visada ją mylėjo. Žinoma, ją pažinojo visą gyvenimą, susidomėjęs stebėjo, kaip ji auga, kol tas susidomėjimas virto aistringumu susižavėjimu, pernelyg trikdančiu, kad ko nors imtųsi.

Čia ir visa bėda. Kai Devinas pasiryžo veikti, buvo jau per vėlu. Į ją pretenzijas pareiškė Džo Dolinas. Jie turėjo tuoktis birželį, praėjus dviem savaitėms po mokyklos baigimo.

Ir nieko čia nepakeisi.

Devinas stengėsi nežiūrėti į nueinančią Kesę. Jo broliai pastabūs, o jis nė už ką nepakęstų, jeigu jie pradėtų jį erzinti dėl tokio asmeniško ir žeminančio dalyko kaip meilė be atsako.

Todėl Devinas spoksojo pro langą į Pagrindi-

nę gatvę. Ir mąstė apie tai, kad vieną dalyką jis vis dėlto gali padaryti. Kurią nors dieną atiduos duoklę miesteliui, kuriame prabėgo toks painus ir svarbus jo gyvenimo etapas. Kurią nors dieną jis tarnaus šiam miesteliui ir jį gins. Tokia jo lemtis. Devinas tai jautė.

Kartais susapnuodavo, kad kadaise jau yra jį gynęs... ar bandęs ginti, tada miestas buvo nusiaubtas karo, padalytas ir pakrikęs, susiskaldęs pagal lojalumą. Sapnuose regėjo vaizdus, matytus senose JAV pilietinio karo nuotraukose. Regėjo akmeninius namus ir bažnyčias, arklius ir karietas. Kartais net girdėdavo, kaip ant gatvės kampo arba kirpykloje vyrai kalbasi apie karą, įsiplieskusį tarp valstijų.

„Žinoma, – ramiai mąstė Devinas, – miestelyje, bent jau kai kuriose jo vietose, pilna vaiduoklių.“ Senajame Barlou name ant kalvos prie pat miesto, miškuose, jo paties gimtajame name ir laukuose, kuriuos kiekvieną pavasarį jis padeda suarti. Visose tose vietose gali išgirsti gyvenimo ir mirties, vilties ir baimės aidą.

Norint išgirsti reikėjo tik klausytis.

– Beveik tokia pat gardi kaip mamos. – Šeinas godžiai kimšo bulvių košę, jam išsiviepus skruostuose ryškėjo Makeidams būdingos duo-

butės. – Beveik. Kaip manote, ką moterys veikia laisvais vakarais?

– Liežuvauja. – Ištuštinęs lėkštę Reifas atsišė ir prisidegė cigaretę. – Ką daugiau?

– Mama turi teisę, – įsikišo Džeradas.

– Aš juk nesakau, kad neturi. Senoji poniamec turbūt dabar duoda mamai pylos dėl mūsų. – Reifas išsiviepė nuo tokios minties, jis žinojo, kad jų motinai vieni niekai suvaldyti netgi grėsmingąją poniamec.

Devinas atitraukė žvilgsnį nuo Pagrindinės gatvės ir pažvelgė į brolius.

– Ar dar ką nors žadame veikti?

Broliai apie tai susimąstė. Ne todėl, kad jiems šlubuotų atmintis, tiesiog nemalonumai prie jų lipte lipo, o į pasekmes jie dažniausiai žiūrėdavo pro pirštus.

Kiekvienas, einantis pro Edės užkandinę, per jos didžiulį langą būtų pamatęs keturis Makeidus – tamsiaplaukius žalių akių velniūkščius, kurie buvo tokie išvaizdūs, kad bet kuriai moteriškos lyties atstovei nuo dešimties iki aštuoniasdešimties metų pakildavo kraujospūdis. Ir tokie nutrūktgalviai, jog dauguma vyrų sugniauždavo kumščius arba traukdavosi atatupsti.

Broliai kurį laiką kalbėjosi, ką pastaruoju metu nuveikė: sukėlė peštynes, pažeidė įstatymus ar bent aplamdė automobilį. Po karštų ginčų buvo prieita prie išvados, kad už lenktynes 34 kelyje su Džo Dolinu, kuris vairavo ševroletą, apdovanojimo nusipelnė Reifas.

Policija jų nesugavo, bet gandas pasklido. Ypač dėl to, kad Reifas laimėjo, o Džo pasitraukė bambėdamas apie kerštą.

- Tas vaikinaiš bukagalvis, - tarė Reifas išpūtęs dūmus. Nė vienas neprieštaravo, bet Reifas nukreipė žvilgsnį į Kesę, kuri netoliese dengė staliuką. - Ir ką tokia miela mergina kaip Kesė jame rado?

- Jeigu manęs klausai, tai man atrodo, kad ji paprasčiausiai nori dingti iš namų. - Džeradas pastūmė lėkštę į šalį. - Kas pažįsta jos motiną, puikiai supranta, jog ja dėtas kiekvienas ieškotų progos pasprukti. Ta moteris fanatikė.

- O gal Kesė ji myli, - tyliai tarė Devinas.

Reifas savo nuomonę išsakė šiurkščiu keiksmoždžiu.

- Merginai vos septyniolika, - pridūrė jis. - Ji dar ne kartą įsimylės.

- Ne kiekvienas turi prisitaikančią širdį.

- Prisitaikančią širdį. - Tai išgirdęs Šeinas vos

nepaspringo juoku. - Tik jau ne Reifo širdis prisitaikanti, Devai, o jo...

- Užsičiaupk, bjaurybe, - ramiu balsu paprašė Reifas, alkūne kaip reikiant trenkęs broliui į šonkaulius. - Eini alaus, Džeri?

- Žinoma.

Reifas bjauriai išsiviepė.

- Gaila, kad jums teks kiurksoti prie limonado. Galiu lažintis, Dafas jums, vaikučiai, laiko paruošęs visą dėžę to gėrimėlio.

Tai, žinoma, užgavo Šeiną. To ir buvo siekta. Pirmiausia pasipylė pikti žodžiai, paskui vaikinai susistumdė. Prie prekystalio stovinti Edvina Kramp šūktelėjo jiems nešdintis lauk.

Broliai taip ir padarė, tik Devinas liko apmokėti sąskaitos.

Už lango broliai kumščiaivosi, bet greičiau iš įpročio nei iš tikro pykčio. Nekreipdamas į juos dėmesio Devinas nusišypsojo Kesei.

- Jie tik nuleidžia garą, - paaiškino jis atskaičiavęs arbatpinigių, kurie neturėtų jos trikdyti.

- Tokiu vakaro metu čia kartais sukiojasi šerifas, - beveik pašnibždomis perspėjo ji. Devino ausims jos balsas buvo pati gražiausia muzika ir jis atsiduso.

- Einu, išskirsiu juos.

Jis lėtai atsikėlė nuo suolo. Pagalvojo, kad motina turbūt nutuokė apie jo jausmus. Nuo jos nieko negalėjai nuslėpti. Dievas mato, jie visi mėgino, bet nė karto neišdegė. Nujautė, ką ji jam pasakytų.

Kad jis jaunas ir bus dar kitų merginų, kitų moterų ir kitų meilių. Tai sakydama ji linkėtų jam geriausios sėkmės.

Devinas žinojo: nors jis dar nėra visiškai suaugęs, turi vyro širdį. Ir ji nebepriklauso jam.

Tačiau jausmus laikė kietai užgniaužęs, nes neištvertų, jei Kesė imtų jo gailėti. Jis atsainiai padavė pinigus ir išėjo iš užkandinės skirti brolių. Čiupęs Šeiną už sprando alkūne smogė Reifui į pilvą, pažiūrėjęs į Džeradą kilstelėjo antakį ir draugiškai pasiūlė eiti žaisti pulo.

1

Antietamo miestelis vėlyvą pavasarį atrodė gražiai. Šerifas Devinas Makeidas mėgdavo pasivaikščioti nelygiais šaligatviais, uosti ką tik nupjautos žolės, gėlių kvapus, klausytis šunų amsėjimo ir vaikų šūkalojimo.

Jam patiko gilintis į miestelio tvarką, jo kasdienybę ir nedidelius pokyčius. Darželyje palei banką žiedus skleidė rožinės begonijos. Prie langelio, pro kurį buvo aptarnaujami važiuotieji klientai, stovėjo trys automobiliai, sudarydami spūstį.

Kiek tolėliau priešais paštą vyrai stūmė laiką ir kvėpavo grynu oru. Pro kirpyklos langą Devinas pamatė mažylį, kuriam pirmą kartą buvo kerpami plaukai, o jo mama kramtė nagus ir mirkčiojo ašarų pilnomis akimis.

Vėjyje plaikstėsi plakatai, kviečiantys į parodą ir iškylą, skirtą JAV žuvusiųjų karuose atminimo dienai. Ruošdamiesi šiam renginiui kai kurie gyventojai rūpestingai šveitė arba iš naujo dažė savo namų priebučius.

Devinas šį renginį mėgo, nors jam vykstant visada pakakdavo automobilių spūsčių ir kitoikių nepatogumų. Jam patiko tradicijų tęstinu-

mas ir nuspėjama įvykių tėkmė. Tai, kaip miestelio gyventojai dar gerokai prieš prasišedant paradui susistatys ant šaligatvio sulankstomas kėdutes, pasidės šaltkrepsius, norėdami užsitikrinti, kad gerai matys gatvę žygiuojančius orkestrus ir dirigentus, mojuojančius lazdele.

O labiausiai jam patiko, kaip energingai miestiečiai įsitraukdavo į visą savaitgalį vykstančią šventę, kaip ji jiems rūpėjo, kokie jautėsi išdidūs.

Tėvas pasakojo, kad jo vaikystėje per vieną iš pirmųjų Atminimo dienos paradų labai senas žmogus, vilkintis pilka Konfederatų armijos uniforma, klibikščiavo drauge su kitais Pagrindine gatve. Jis buvo gyvas pilietinio karo liudininkas.

„Dabar ir jis miręs, mirę jie visi“, – mąstė Devinas žvelgdamas į paminklą miestelio aikštėje. Mirę, bet nepamiršti. Bent jau tokiuose mažuose miesteliuose kaip šis, kuriuose kadaise grumėjo patrankos, plieskė šautuvų ugnis, aidėjo klaikios sužeistųjų dejonės.

Apsisukęs Devinas nužvelgė gatvę ir atsiduso. Pastebėjo ponios Mec biuką, pastatytą – kaip visada – draudžiamoje vietoje. Galėtų išrašyti jai baudą, Devinas žinojo, ji susimokė-

tu....